

Ако ли допустиме чи *nivādhaēmi*—*нивадхаіамі* е въ единствено лице, какъ то го тѣкувѣтъ вышепомянѣти тѣ любословци, и зѣмиме чѣстицѣ тѣ *ни* за равнѣ съ *а* отрицателно, въ единственъ брой, ако тѣа и да е множ. бр. личнаго мѣстоймянїя, какъ то ѣ доказавме, тогава *нивадхаіамі* бы ся зѣло за *іа-вѣдхаіамъ*. Нѣ първобытнѣй видъ е се пакъ множественно, *ни-вѣдхаіамы*, кое, можи ся прѣдположи, да е отъ послѣ достигло да ся зѣма за единствено, какъ то сѣ достигли и наши тѣ на *амъ* и грѣцки тѣ на *ми* спряжѣаеми глаголи, кои, безъ никакво сѣмнѣние, сѣ были множественъ брой отъ първо, и послѣ достигли да ся зѣмѣтъ за единствено лице, какъ то сѣ достигли и отрицателни тѣ чѣстици въ това значение, *ниѣ*, на *ни*, *ні*, *и*. Евгений Бурнувъ сравнѣва заидско *nivādhayēmi* съ самскритское *nivēdayāmi*, и казва: Dans *vaēdh-ayē-mi*, *vaēdh*, est le radical *vid*, c'est le sanscrit *vēd*. А за начѣлнѣ тѣ чѣстицѣ казва: *préfixe précédé*. Нѣе обаче нѣсѣ съгласѣвамы на това. Ако коренное *vid* заидско е самскритское *vēd*, кое значи *savoir*—знати, вѣдати, отъ дѣ *nivādhayēmi* да има значение то *j'invoque*—възваѣмъ, какъ то го истѣй тѣлкува? То трѣба да значи—*ниѣ вѣдаіамы*, имамы вѣдание, знание, а *ни-вѣзѣаіамы*, зашто то втора та рѣчь *Напкарѣуѣмі*—*ха-на-караіамы*, значи, *j'invoque* или *pous invoquons*, какъ то штѣмъ ѣ разіасни и разложи.

Напкарѣуѣмі, нѣе чѣтеме: *Ха-на-караіамы*; зашто таа рѣчь е съставѣна отъ пригласителнѣ тѣ чѣстицѣ *ха*—хайдѣ и отъ прѣдлога *на* и глагола *караіамы*.

Разіасненіе. *Ха* е чѣстица слова коіа ся находи въ нашъ говорѣнъ ѣзыкъ п. р, *ха* да идиме! и др., всѣкъ же види какво значение има таіа чѣстица, сирѣчь приканително или свѣрзва едно понѣтие съ друго, на примѣръ, отъ тамо дѣ то сѣдимы, казвамы: *ха да идимы!* и по тому тѣа можи да ся зѣми и равно съ *и* българ. *ет* франц. и *ха!* грѣц. и друг., кои съединѣвѣтъ едно или выше понѣтыя въ състава слова. А *ха* ся находи и въ самскр. ѣзыкъ *ха* се въ приканително значение.

На прѣдлогъ е познѣтъ што значи въ нашъ ѣзыкъ; той, какъ то и сички тѣ други прѣдлоги, има тройно значение. Първо е *мѣстно* н. п. *на земѣ тѣ* т. е. отгорѣ на земѣ тѣ; тукъ узначѣва *мѣсто то*; второ е *врѣмено*, п. р. *на Сурѣаки, на Колѣда*, т. е. въ день Сурѣаки, въ день Колѣда; тукъ узначѣва *врѣмп то*; трѣтѣо е *начина* п. р. *ха да играіамы на скачѣнѣ, на тѣчѣнѣ, на мѣтанѣ камака, на царѣ и господарѣ*, т. е. скочішкомъ или скокомъ, тѣчішкомъ или тѣчомъ; какъ то по нѣкогашъ сѣ играли царіе то и господарі тѣ надѣвѣраюшти ся и пр. Рѣчь та же *караіамы* е множ. лице, настояште врѣмя глагола *караѣмъ, караіамы*, кое ся е съхранило въ македонскы тѣ Българы. Коренное *кар* значи *je fais faire*—правѣмъ да прави п. р. *карамъ* конѣа да вѣрѣви; *карамъ* одного челѣвѣка да вѣрѣви или да орѣ и друг.